

[Per Hækkerup.]

Oppositionen siger, at staten skal tilstræbe at stimulere den private opsparing. Det har fundet udtryk i regeringserklæringen, at man ønsker at medvirke til at stimulere den private opsparing. Under udvalgsforhandlingerne sagde den højtærede finansminister udtrykkeligt til oppositionen, at noget sådant var man villig til at diskutere.

Det kan ikke med skygge af ret hævdes, som det er hævdet af oppositionen, at det forslag, der her ligger til forhandling, har udelukket en drøftelse af landets almindelige økonomiske politik, tværtimod. Det er udgangspunktet for en drøftelse af den økonomiske politik, så sandt som det udgør en væsentlig del af det kompleks af forslag, regeringen har fremsat, og dette kompleks netop siger til at gribe ind i den økonomiske udvikling.

Aksel Larsen: Det ærede medlem hr. Per Hækkerup havde ret i sine slutbemærkninger; det er umuligt at behandle eller vurdere det lovforslag, vi her har til behandling, på anden måde end som et led i regeringens almindelige såkaldte kriselovskompleks med den af regeringen erklærede målsætning. Om denne målsætning har vi jo fået at vide mange gange også i dag, at den består i, at vi skal tilstræbe øget produktion, øget beskæftigelse, øget eksport, bedring af landets økonomi og orden i valutaforholdene. Det er nødvendigt at sige med det samme, at hele kriselovskomplekset såvel som det lovforslag om et såkaldt stabiliseringslån, vi her behandler, har meget ringe chancer for at opfylde de krav, der stilles, og føre os til det mål, man påstår vi vil blive ført til. Det har det ærede medlem hr. Per Hækkerup også bekræftet i den tale, han lige holdt. Han erkendte selv, at ethvert skøn er behæftet med usikkerhed, og at det kunne ikke garanteres, at de erklærede mål ville blive nået. Det er imidlertid nu et stykke tid siden, denne regering blev født og begyndte at udarbejde sine forslag. Den har haft tid til at overveje

dem siden, og nu kommer regeringspartiets politiske og økonomiske ordfører altså og erkender, at man er yderst usikker over for, om det mål, man har sat sig, vil blive nået, at man kan ikke garantere for, at det bliver nået, og dermed falder egentlig den væsentlige begrundelse for hele kriselovskomplekset.

Jeg har på mit partis vegne tidligere gjort de synspunkter gældende, at den vej, regeringen betræder gennem sine kriselove, herunder også loven om stabiliseringslånet, er en vej, der er betrådt under de to foregående regeringer, og som hver gang ikke har ført til det resultat, man påstod den ville føre til. Jeg har som alternativ til denne politik opstillet en anden, og det ærede medlem hr. Per Hækkerup kan jo i hvert fald ikke med skygge af ret beskyldes os kommunister for, at vi ikke har fremlagt en politik. Vi har opstillet en anden politik gående ud på, at man skulle bringe orden i Danmarks udenrigshandel, handle på en fornuftig måde med udlandet, at man skulle begrænse importen af ikke-nødvendige varer, så længe der er valutavanskeligheder, at man skulle spare på forbruget herhjemme, vel at mærke det uproduktive forbrug. Det ville samtidig betyde valutabesparelser, og da det uproduktive forbrug i særlig høj grad er statens forbrug, ville det betyde en nedsættelse af statens udgifter, hvilket igen ville føre til en forbedring af statens finansielle situation. Vi tror altså, det er den slags forholdsregler, der skulle til. Ja, dette har vi fremlagt under behandlingen af kriseforslagene i almindelighed og under behandlingen af stabiliseringslånet i særdeleshed, men det har været småt med ytringer fra regeringens side om, hvordan den stiller sig til en sådan politik. Derfor er det nødvendigt, at jeg minder om det, og derfor er det nødvendigt at spørge regeringen, hvorfor den, hvis den økonomiske situation, hvis valutasituationen, hvis statens finansielle situation er så dårlig, som man hævder, ikke vil give sig til at handle på en anden og bedre måde med udlandet, og hvorfor